Deniz
Papağanının
Hazinesi
Aysel Banu YAVUZAL

Deniz Papağanının Hazinesi

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli bir sabah, deniz kenarında, deniz papağanı Pip kocaman bir esneyerek uyandı. Küçük kırmızı boyunbağını bağladı ve pırıl pırıl parlayan suya baktı. "Maceraya ne güzel bir gün!" diye cıvıldadı. Pip küçücük ve yuvarlaktı; parlak turuncu gagasında sarı ve mavi-gri çizgiler vardı. Keşfetmeyi çok severdi ama beklemeyi hiç sevmezdi.

Pip paytak paytak kayalık kıyıya indi. En iyi arkadaşı dalıcı martı Gilda orada uzun, sivri gagasını geriyordu. Gilda ince ve uzundu; başı koyu çikolata kahvesi, karnı ise bembeyazdı. Gövdesinin çaprazında küçük, hasırdan örülmüş bir çantası vardı. "Günaydın, Pip," dedi sakin bir sesle. "Bugün hazine aramaya hazır mısın?"

İki arkadaş sahilde birlikte aradılar; yosunların altına, taşların arasına baktılar. Pip sabırsızca taştan taşa zıplarken Gilda yavaş ve dikkatli yürüdü. "Her şeye bak!" diye bağırdı Pip. "Deniz kabukları, çakıl taşları ve... ah!" O kadar hızlı durdu ki turuncu perdeli ayakları ıslak taşlarda kaydı. Kumun içine yarı gömülmüş parlak bir şey vardı.

Pip güzel bir deniz kabuğu çıkardı. Pürüzsüz ve pembeydi; üzerinde minik kıvrımlardan ve noktalardan oluşan tuhaf bir desen vardı. "Sence bu ne?" diye sordu Pip, yuvarlak kehribar gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gilda yaklaşıp kabuğu inceledi. "Bir haritaya benziyor," dedi düşünceli bir sesle. "Şu küçük çizgileri görüyor musun? Özel bir yere giden ipuçları olabilirler."

Pip yerinde zıpladı. "Bir harita! Hemen takip edelim!" Fırlayıp gitmeye başladı ama Gilda koyu gri ayağını nazikçe kaldırdı. "Bekle, Pip," dedi. "Desene dikkatlice bakmamız gerek. Acele edersek önemli bir şeyi kaçırabiliriz." Pip iç çekti ama başını salladı. Bu tür şeylerde Gilda'nın genellikle haklı olduğunu biliyordu.

Gilda uzun gagasıyla kabuğun üzerindeki kıvrımları izledi. "Şuraya bak," dedi. "Bu kıvrım, ayıya benzeyen büyük kayaya doğru işaret ediyor. Şu noktalar da üzerine basılacak taşlar gibi görünüyor." Pip başını yana eğdi. "O kayayı biliyorum! Gelgit havuzlarının yakınında." Heyecanla Gilda'ya baktı. "Sen bir şeyleri çözmekte çok iyisin. Ben olsam hemen koşup giderdim!"

İki arkadaş kıyı boyunca yola koyuldu. Pip önden gidip küçük dalgaların üzerinden zıplarken Gilda sakin, dik yürüyüşüyle onu izledi. Ayıya benzeyen kayanın yanından geçtiler ve kabuğun gösterdiği gibi üzerine basılacak taşları buldular. "Doğru yoldayız!" diye sevindi Pip. Güneş ısıtıyordu ve deniz meltemi tuzlu ve taze kokuyordu.

Son basamak taşında iz bitiyor gibiydi. Pip etrafına bakındı. "Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordu biraz endişeyle. Gilda kabuğu yeniden inceledi. "Bir ipucu daha var," dedi. "Bu minik noktalar bir gülümseme gibi kıvrılıyor. Belki gülümsemeye benzeyen bir şey aramalıyız." Pip kaşlarını çattı. "Bir gülümseme? Kayaların arasında mı?"

Tam o sırada Pip iki büyük kayanın arasındaki bir boşluğu fark etti. Boşluk, mutlu bir gülümseme gibi yumuşak bir kavis çiziyordu. "Bak! Gülümseme şeklinde bir boşluk!" diye bağırdı. Gilda da gülümsedi. "İşte bu!" dedi. "Kabuk bizi oradan geçiriyor." Pip aralıktan geçmeye başladı ama sonra durdu. "Bekle," dedi. "Birlikte gidelim. İçerisi karanlık olabilir."

Gilda başını salladı ve iki arkadaş yan yana aralıktan geçtiler. Öbür tarafta, kayaların arkasına saklanmış dar bir patika buldular. Patikanın iki yanı minik pembe çiçekler ve yumuşak yeşil yosunlarla kaplıydı. "Ah!" diye soluğu kesildi Pip'in. "Bu patikayı daha önce hiç görmemiştim. Onu bulan ilk kişiler biz olmalıyız!" Gilda'nın koyu renkli gözleri hayretle parladı.

Patika onları kayalıkların arasına gizlenmiş küçük, gizli bir bahçeye götürdü. Orada parlak sarı çiçekler, mor deniz çiçekleri ve meltemde başlarını sallayan küçük beyaz papatyalar vardı. Kelebekler güneş ışığında dans ediyor, minik bir dere pürüzsüz taşların üzerinden şırıldıyordu. "Çok güzel!" diye fısıldadı Pip. "Bunu bulduğumuza inanamıyorum!" Gilda kanadını nazikçe sıktı.

"Birlikte bulduk," dedi Gilda. "Kabuğu sen fark ettin, ipuçlarını ben okudum. Sonra ikimiz de patikayı takip ettik." Pip çiçeklere ve kelebeklere baktı. "Haklısın," dedi. "Tek başıma koşup gitseydim kaybolabilirdim ya da gülümseme şeklindeki boşluğu kaçırabilirdim. Macerayı paylaşmak onu daha güzel yaptı."

Gizli bahçeyi keşfettiler; çiçekleri kokladılar, dereyi dinlediler. Pip, taş kaydırmak için mükemmel, pürüzsüz ve yassı bir taş buldu; Gilda ise mücevher gibi parıldayan minik deniz kabuklarından oluşan bir alan keşfetti. Yumuşak, yosunlu bir kıyıya yan yana oturup kelebekleri izlediler. "Bu şimdiye kadarki en güzel hazine," dedi Pip mutlulukla.

"Ve onu hatırlamak için kabuğumuz var," dedi Gilda, gizemli kabuğu hasır çantasına koyarken. "Ama asıl hazine bu bahçe ve onu bulurken yaşadığımız eğlence." Pip başını salladı. "Acele etmediğimiz için memnunum," dedi. "Ve yanımda olduğun için de memnunum." Birbirlerine gülümsediler; sıcak güneş tüylerinin üzerinde parlıyordu.

O günden sonra Pip ve Gilda gizli bahçeye sık sık gittiler. Bazen dikmek için küçük tohumlar getirdiler, bazen de sadece oturup denizi dinlediler. Gizli yerlerini başka kimseye söylemediler, çünkü orası onların özel keşfiydi. Ama en güzel maceraların bir arkadaşla paylaşılanlar olduğunu hep hatırladılar.

Ve Pip ne zaman sabırsız hissetse, gizemli kabuğu ve gülümseme şeklindeki boşluğu hatırlardı. Yavaşlar, Gilda'ya bakar ve "Hadi birlikte çözelim," derdi. Çünkü Pip ve Gilda, keşiflerin paylaşacak birin olduğunda daha tatlı olduğunu ve dostluğun her hazineyi daha parlak parlattığını biliyorlardı.